

оксана барбак

Я — ПРОТИОТРУТА ТВОЯ

Оксана Барбак

Я – ПРОТИОТРУТА ТВОЯ

«УНІВЕРСУМ-Вінниця»
2006

ББК 84.4 Укр 6

Б 24

Біблітчка часопису «Імпульс».

Книга друкується за ухвалою Вченої ради Вінницького національного технічного університету. Протокол №9 від 23.03.2006.

Редактор *Михайло Стрельбицький*

Малюнки *Ганни Кукаркіної*

Оксана Барбак

Б 24 Я – протиотрута твоя. Поезії / Передм. М. П. Стрельбицького. – Вінниця: УНІВЕРСУМ-Вінниця, 2006. – 108 с.

ISBN 966-641-172-5

Першу збірку поетеси, лауреатки та дипломантки ряду конкурсів творчої молоді, склали два розділи – лірики та поем. Об'єднує їх не по літах глибинний трагізм світосприймання і трагедійність художнього мислення при виразній домінанті вистражданого гуманізму ліричної геройні. «Я віцілую тобі протиотруту» – каже лірична геройня в однайменному зі збіркою вірші, звертаючись до свого враженого самозищувальними залежностями обранця, а в його особі – мовби й до цілого сучасного «перецивілізованого» світу відважно-самопосвячено звертаючись.

ББК 84.4 Укр 6

ISBN 966-641-172-5

© О. Барбак, 2006

© М. Стрельбицький, передмова, 2006

Приборкувачка тигрів реальності

Коли колеги-гуманітарій альбо й побратими-літератори ревниво допитуються у мене: «А яким це побитом ви там в себе у Вінницько-му політехнічному збираєте такі яскраві молоді літературні таланти, як Оксана Барбак, Дмитро Штофель та Сергій Білохатнюк?» — я кидаю: «Поцікавтесь у них самих».

Вони ж самі й відповідають в анкеті нашої університетської літа-соціації «Студентська муз» на сторінках часопису «Імпульс».

Оксана Барбак: «Подалась до ВНТУ, бо тут можна вступити без блату».

Дмитро Штофель: «Якщо вивести середнє з усіх наук, то вийде техніка. Крім того: технік ще може стати гуманітарієм, гуманітарій же техніком — ніколи».

Сергій Білохатнюк: «Хочу мати працю до рук, а не до нарукавників».

Отака житеїська прагматика, на стихійній гносеології замішана!

Тут можна було б цілий трактат виголосити про те, як один технічний університет, запровадивши максимально об'єктивну систему вступних письмових іспитів, об'єктивно ж передає деяку кращу частину найбільш різnobічно обдарованих абітурієнтів (з тих, що їм і вірш написати, і задачу розв'язати — без проблем!) у вузів номінально гуманітарних. Далі — про те, як цей же технічний ВНЗ, впровадивши продуману систему гуманізації технічної освіти та вивівши на рівень навчальних лабораторій галереї та гуртки Центру культурології і виховання студентів, сприяє формуванню творчих індивідуальностей своїх вихованців у єдності та взаємо-індукції мислення логічно-математичного й образного...

Відкладу виголошення отакого трактату до іншого разу.

Зараз мені, літераторові й керівникові «Студентської музи», йдеться про своєрідність власне поетичного мислення моїх юніх колег. Свідчу: молоді люди, які ото «і задачу розв'язати», і в комп'ютерному програмуванні мастаки, і до верстата підійти не лякливи, взявшись за перо, вигідно відрізняються від занудних віршувальників філфаківського та журфаківського кшталту. Їх бо слово, сказати б, — операбельне. А відсутність комплексу зацикленності на літературній кар'єрі робить їх по-справжньому вільними: воїстину, пишуть тільки тоді, коли не писати не можуть.

Оксана Барбак — либоń, найяскравіше поетичне обдаровання за всі 15 літ трудів і днів творчої асоціації «Студентська муз».

У контексті молодої поезії сучасної України доробок Оксани, однак, поки що, на жаль, не осмислювався, хоча за окремі твори її відзначувано на різноманітних конкурсах, в тому числі й таких відомих, як «Гранослов» (2000) та «Любіть Україну!» (2004).

До видання книжки, однаке, все якось не доходило, а без цього як же ж осмислювати? Щойно меценатськими зусиллями рідного ВНЗ ця книжка з'являється — рецензентам би в руки!

Не буду багатослівним — замість довгої передмови хай додатково умістяться кількою віршів. Відзначити ж наразі поспішу дві особливості однієї своєрідності.

Перша — не по літах виразний трагізм світосприймання і трагедійність художнього мислення. Поема «Боже (!) вільний» в цім сенсі — зразок найпримітніший. Як могла 18-річна дівчина з такою достовірністю співпережити «симптоми втрачення здорового глузду» і всю ситуацію майже месіанського виборювання свого «я» дорослім мужчиною за жовтими мурами, зостається загадкою. До відгадки певною мірою наближає рядок: «Я вцілую тобі протиотрут» — вислів рідкісної енергетики ліричної геройні, що піdnімається над означеним трагізмом буття в намаганні порятувати наркозалежного (вірш «Я — протиотрута твоя»).

Особливість друга — поєднання-змагання реального й ірреального в художньому образі. З одного боку, нині цим мовби нікого не здивуєш. Молодь «віртуалить», продукує тексти, тексти і ще раз тексти, вергає оті, як казав Максим Рильський, «словникової холодини»..., а як до серця їх узяти — даруйте, вже, либоń, ніхто не знає. Барбак на противагу багатьом таким своїм ровесникам-«текстотворцям» не втрачає сенсу соціального й етичного, відчуття мелодизму фрази намагається не губити. «Тигрів реальності» вона приборкує ніжно, але впевнено. Перед їх «хижим буденним подиходом» не пасує. Вірш «Поранена істина моє я...» відтак має значення програмного; вірш «Ангельський сніг» та поема «Фіалкова процесія» — значення найбільш яскравих прикладів поєднання витонченої настроєвості та вірогідної ірреальності. Сказати б навіть: торжества витонченої настроєвості, здатної опанувати, наблизити будь-яку ірреальність.

Шкода, що «Літературна Україна» занедбала звичай презен-

тації нових книг передруком кращих їх сторінок: іреально-надреальна поема «Боже(!)вільний» мала би шанс постати знаковим явищем молодої поезії 2000-х. Поезії інтарвертного покоління! Подібно до того, як свого часу поема І.Драча «Ніж у сонці» на сторінках «ЛУ» означила екстравертність покоління шістдесятників, ставши їх своєрідним естетичним маніфестом...

Щоб не перехвалиювати, прискіпаюсь: деякі мініатюри О. Барбак спровокають враження фрагментів, заготовок для якихось більших задумів. Фрагментарність у ролі мінітюаристики — ця найпоширеніша недуга молодих поетів початку ХХІ ст. — певною мірою дається взнаки й Оксані. Втім, на сторінки книги «Я — протиотрута твоя» вона проникла, здається, не аж надто.

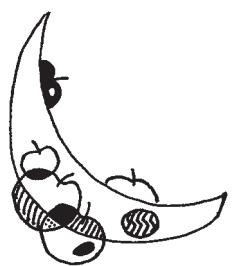
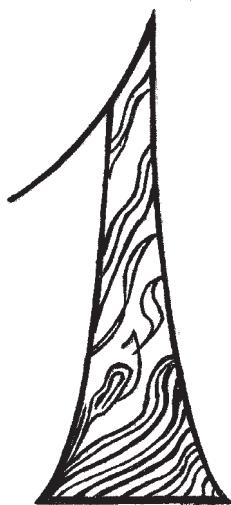
Років два тому, коли концептуальний Оксанин рукопис під епохальною назвою «Божевільня для обраних» не переміг — так сталося — на відкритому і найдемократичнішому конкурсі видавництва «Смолоскип», вона, вразлива максималістка, було, дещо знизила свої творчі оберти. Вочевидь, був то такий собі авторський переднівок, бо й матеріалу для видання першої книжки тоді вже накопичилось, а перспективи видання бачились невиразні. Нині от знову завіршувала. Хочу вірити, що збірка «Я — протиотрута твоя», самоцінна своїм ідейно-художнім карбом, допоможе остаточному утвердженню талановитої авторки у своєму покликанні.

Покликанню ж покликання відгукується. От і Анну Кукаркіну Оксана зуміла до малювання активізувати. Два роки тому написала статтю про кілька її кращих малюнків. Наслідок? Нині Анна Кукаркіна, третьокурсниця факультету функціональної електроніки та лазерної техніки, що змушена поєднувати навчання, спорт та підробітки, вишукує годину для малювання. До «Студентської музи» долучилася! На обкладинках книжок двох із трьох наших сьогоднішніх дебютантів — Оксани Барбак та Дмитра Штофеля — репродуковано її образотворчість. Того ѹ гляди, у книжковій графіці власний — ажурний! — стиль утвердить. Свою версію приборкування тигрів реальності запропонує...

*Михайло Стрельбицький,
лауреат премії в галузі літературно-мистецької критики
ім. Олександра Білецького, доцент кафедри культурології,
керівник творчої асоціації «Студентська муз»
Вінницького національного технічного університету*

I стікала кров Ісуса
По хресту аж у саму Голгофу,
Де похоронені першобатьки,
Першобатьки-першогрішники.
Святою кров'ю змивались гріхи,
Першородні гріхи праbabelьків —
Ісус спокутував грішні душі,
Христос розін'ятий на хресті.
А що, як Месія не прийде вдруге?
А що, як ми згоримо у вогні
І не побачимо того Раю,
І не достойні будем Землі?

○ ○ ○

Поранена істина мого я
навколішки
п'є з джерела воду
нарече косуля
і боязко оглядається
на смугастих тигрів реальності
що прикидаються мрійливими зебрами
а потім раптово
впиваються в горлянку
Чому вони мене переслідують
я знаю
вони мене ненавидять за те
що я здалеку відчуваю
їх хижий буденний подих

○ ○ ○

Дощові хмари
кров'яні згустки
у венах неба
витягають з людей
енергію світла
і з кожним дощем
душа темніє
гіркне
і пахне осіннім дощем
і десь в глибині
ще теплиться літо
маленьким сонячним зайчиком
мружить свої оченята
важко дивитись в небо
що набрякає дощами
Ці захмарені вени
в ногах неба

ними так важко ходити
і так легко впасти
на наші душі
гнилим дощем
Може хоч хотись
спробує вилікувати
маленький шматочок неба
у себе над головою
життєдайною терапією
свого єства

○ ○ ○

Заглядає місяць
в щілини покинутого храму
там
чиєсь тіні
правлять месу
Стиглі яблука
лунко падають
репаються від болю
прикладають боки
до холодної роси
пахнуть солодко-солодко
навіть місяцеві заздрісно
Тіні виходять з храму
і збирають яблука
у сріблясті кошики
і знову повертаються в храм
жадібно задивляючись
на повний місяць
на те найбільше яблуко
яке ніяк
не зірвати

Вечір

Печаль у чорному плаці
пошитому з вchorашньої ночі
підкрадалась до мого будинку
Вікно відчиненою кватиркою
сердито кліпало на незнайомку
наче хотіло гавкнути
Печаль
намагалась залишатись непомітною
але раптово
наступила на хвоста
старій облізлій заздрості
яку я вигнала
ще минулого затемнення сонця
але яка час від часу
приходила вночі
і своїм нявчанням
не давала спати
Я виглянула надвір
і може б навіть
не помітила гости
якби гудзики бліскучими зірками
не підморгнули з рукава плаща

Біля річки стоїть фортеця

стара наче втома
і ліниво позіхає
 у сухе надвечір'я
і останній серпневий день
знесилено падає
 в обійми осені
і тягне туди спогади
 забutoї фортеці

що обросла мохом давнини
наче бородавками
Ніхто сюди не приходить
окрім хіба місяця
повним
він нагадує молодість
а щербатим
зруйноване Зараз
але сьогодні
якась нахабна хмара
сховала місяць за пазуху
і у суцільній темряві
зітхає фортеця минулим
глухо і протяжно
їй болить її кам'яна голова
напевне на зміну майбутнього

○ ○ ○

Kоли наступає вечір
чудернацька жінка
сідає у ступу
бере мітлу
і злітає у небо
Там вона
старанно витирає зорі від пилуки
обережно вимітає павутиння
з небесних закутків
Буває
Вона задумується про щось
особисте
і зіштовхує ненароком зірку
тоді щоб віправитись
вона виконує чиесь бажання
Інколи її помічають люди
і думають
що це відьма викрадає зорі
і складають про неї

моторошні історії

А коли чудернацька жінка хворіє
ночі стають
 темними-темними
а ранки
 сірими-сірими
Тому побажайте цій жінці
 доброго здоров'я
бо хто ж тоді
прибиратиме вам небо

○ ○ ○

У сліпої жінки народилася дитина
з синіми-синіми як небеса очима
Жінка зо всіх сил
намагалася розгледіти світ
так жадала стати зрячою
але могла лише бачити
сині дитячі очі
Вона знала —
це від Бога
Колись ця синьоока дитина
поведе її за руку до раю
якщо диявол не вип'є блакить
з дитячих очей
Дитина росте
диявол підстерігає
матір молиться
Господи
не введи її у спокусу
і збав її від лукавого
бо є Твое Царство і Сила і Слава
вовіки віків
амінь

Полювання на лисиць

світанок перетворюється
у метушливий ранок
гавкають собаки
заряджаються рушниці
сідлаються коні
сурмлять сурми
ці кляті лисиці
нічого нам не зробили
але ці руді хвости
дражнять нам уяву
і будять у душі
справжнього мисливця
і очі
наливаються жорстокістю
яка прибуває
і прибуває
як вода у зливу
що переростає у потоп
і ми
захлинаємося
власною жорстокістю
і конаючи
проклинаємо лисиць

○ ○ ○

Це вже не війна

в звичайному розумінні
коли розстрілюють поетів
холоднокровні тирани
оголошуєши себе
посланцями Бога
цим вони
на жаль
не ставлять під сумнів
свою репутацію

бо прикриті вони
завісою християнських ченців
які прощають
великим імператорам
Це ще не вихід
ховатися під іменем
чесних віруючих
коли насправді
продажали душу сатані
Це вже не гуманно
засуджувати до смерті
не переглядаючи справу
а рахуючи
що коротше пишеться
«стратити» чи «помилувати»
Це вже все процес риття могили
для правди і совісті
над якими потім
навіть не поставлять хрестів
і не помоляться за упокій

○ ○ ○

У цьому місті
як завжди
людно
накурено
аж туманно
кричать ворони
за твоєю спиною
ти їх не бачиш
твої очі
дивляться лише вперед
це така гра
назад не можна
це гра у війну
з цим містом
місто сліпити очі
яскравими спалахами

ілюмінації
грай далі
у цю війну
але не забувай
що саме тут
у цьому місті
ти
простий
дерев'яний
солдатик

○ ○ ○

Гріхи таємні чорні й білі
у оці людства розрослися
таким невиліковним більмом
що світ сліпіє
Він переповнений безрогими чортами
або людьми
(одне й те ж саме)
Цей світ конає
а ми байдужі
хай
хіба ми щось до цього маєм
А попереду
лише невидима дорога
і ми самі
нема нікого
ми світ залишили чортам
(це тобто нам
але не тим
якими були)
ми зовсім не такими були
тільки забули
якими саме
Підкоримось іншим світам
і безпорадно
наосліп повзатимем там

Ти тікав в ілюзорні надії позбутися карми,
А вона теліпалась за спиною у рюкзаку,
А у місті ще звечора було нахабно і гарно,
Поки місяць тинявся між гострих дахів. Ризикну
Зазирнути у дзеркало — колір очей все ще карий.
Слава Богу. Ще треба сьогодні терпіння купити,
Дорогий дефіцитний продукт з магазину примари,
Де побічний ефект назначають на мові санскриту.
Потягається небо. І місто розплочує око.
Знову ранок поставив цей клятий будильник на п'яту,
І десятки разів ти ходитимеш колом, допоки
Твоя карма сама не почне світ за очі тікати.

Підземелля переповнені тінями
що бояться вийти надвір
ненароком у хмарний день
а тут від зникнення
 їх рятує свіча
і тіні дивляться на стіни на стелю
і mrіють хоч на хвилину
 прийняти людський образ
колись вони наберуться мужності
і вийдуть зі своєї схованки
і сонце світитиме щедро
тільки не буде людей
 коли закінчиться судний день
тоді настане царство тіней

Кожна грішна душа
вмираючи
забирає на той світ
шматочок неба
і на його місці
залишається дірка
яку занадто розумні люди
назвали озоновою
Дірок все більшає і більшає
і ніхто ніяк
не може їх залатати
чи то нитки гнилі
чи то шевці невмілі
І якось одного чудового ранку
всі грішні і негрішні
проваляться
у суцільну дірку без виміру

Коли над тобою
забивають останній цвях
і темінь
ковтає тебе
без жалоби і смутку
коли твое тіло навіки
приймає земля
душа твоя
не відчуває такого болю
ніж коли розуміє
що всі фрази співчуття
вже завчені
ці люди можливо
до тебе байдужими були
всі добрі слова

страшне-престрашне лицемірство
Дивися
заплакані очі
вже швидко просохли
від сонця напевне
Хай плачуть
ці люди живі
нешчасливі
душі твоїй краще
якщо ти не надто грішний
і тільки без тіла
тобі якось дуже дивно
і якось незвично
незвично легко
але не жалкуєш ти за своєю плоттю
а правда без неї краще літати

○ ○ ○

Закуті в ланцюги
всмоктують силу землі
сиві старі роки
Змучені галюцинаціями
минулого століття
вони меншають в наших очах
і наче жадібні карлики
з'їдають свою значимість
Геть
потворні спогади
де ви були раніше
коли у неба запитували
як почалась війна
як вигинали спини
червоні райдуги
після бомбових дощів
Налийте у кварти забуття
усю вашу безумну кров

з'їдає прагматична безжаліність
майбутнє ще тихо спить
а минуле все бряжчить ланцюгами

○ ○ ○

Xудожник водить пензликом
по чужому сумлінню
воно
дуже чорне
а його власник хоче
щоб воно було
ріznокольоровим
Художник старається
але фарби закінчуються
бо їх поглинає
чорне сумління
яке розфарбувати
неможливо
Художник лякається
бо закінчились фарби
і чорне сумління
залишилось таким
яким було
а його власник думає
що воно вже
ріznокольорове
І тільки художник знає
що витратив
всі свої фарби
на чуже
чорне сумління
яке розфарбувати
неможливо

○ ○ ○

IIIкода, в цьому світі нічого тепер не цінують,
Цей світ помирає ще до того як ми народились,
Й порожні серця інстинктивно у грудях пульсують,
Й до смерті далеко, а душі в тілах вже знасилися,
І їх викидають на сірий смердючий смітник.
Не мати душі — незвичайно, проте дуже модно,
Й нехай ідеал у мистецтві давно уже зник,
Бездушним простіше робити усе, що завгодно.
Й раніше так було, і є так, і буде ще довго,
Ми вгору не знявшись, у саму прірву спустилися,
І так, не обравши ім'я Люципера чи Бога,
Ми вмерли з цим світом до того, як ми народились.

○ ○ ○

Життя

дивний манускрипт
я хотіла його розшифрувати
пильно вглядалася
у незнайомі закарлочки
щосили намагалася
хоч щось зрозуміти
і навіть не знала
що тримала його
догори ногами

○ ○ ○

Схилили голови хрести,
Обтяжені вагою неба,
І що тобі від мене треба,
Жорстокий світе? Відпусти
Мені гріхи, свята Маріє,
Я в снах не бачу кольорів,
І на руках моїх зомлів
Останній промінь. Я не смію
Тобі у чомусь відмовляти,
Я свій протест тримаю в собі,
Життя перетворилось в хобі —
Збираю світло душ строкатих.

Ангельський сніг

Як боляче
було серце у дзвони
ітиша
пошепки
розмовляла з мовчанням
і від диких обіймів
холодного
білого сонця
душа
пропеклась до очей
і чорно-прозора невинність
оплачувала
свій прах
на кладовищі
моральних висот
і могили
як страуси голови
ховали в землю
хрести
щоб не чути
як на свідомість

тиснуть позолочені німби
ангели з неба
падали
наче лапатий сніг
так само тихо
й важко
ковтаючи пилоку
порепаної совісті
сніг падав
і падав
і падав
крилами
закриваючи світ
яка трагічна гармонія
сьогодні Праведність
вінчалась
з Гріхом
вколола пальчик
тернова фата
ай
розмалої
ангелам
кров'ю
чоло
поки тебе снігом не замело

Тікай кудись у світ астральних тіл
де крила зіткані з густого кисню
бо під хрестом два яруси могил
наставили на тебе гострі списи

Тікай в тумани зоряного пилу
і там шукай фантазію свою
он бачиш то літають мої крила
а я прикута до землі стою

Тікай
хай вивернеться світ утробою
святкує цвінтар ще одні хрестини
найперший страх землі — це ксенофобія
лякаєшся нових облич — дивися в спини

Як жаль: цей світ — не для пророків.
Тут у пробірках рік за роком
Вирощують псевдолюдей.

Твій храм помер. На тому світі
Йому судилося ще жити,
А ти небажаний ніде.

Ти знаєш сам, чого ти вартий,
Тебе давно програли в карти,
А в тебе, як завжди, «хрести».

Ти мусиш в чомусь теж зіznатись,
Землі набридло обертатись,
Візьми хоч глобус покруті.

Роздуми головного лікаря будинку для божевільних про переваги і недоліки безглаздя

Божевільня —
притулок для Наполеонів, Людовиків і Генріхів,
Маргарит, Альфонсин і Касандр,
притулок для стомлених душ,
яким набридло
розумно відповідати
на дурні запитання
і думати так,
як думають інші,
і навіть у дзеркалі
бачити риси того я,
яким бачать їх інші.

Божевільні
рідко бувають у відчай,
вони не жалкують
за розбитою пляшкою вина,
їх не цікавлять економічні кризи,
не зачіпають чужі проблеми.

Божевільним
все одно навіть як їх звати,
головне, щоб у місячні ночі
медсестра дозволяла літати.

Божевільні,
усі люди, мабуть, божевільні,
просто вони не знають
усіх симптомів
втрачення здорового глазду.

В цю галерею
вже давно ніхто не заходив
Серед сумних картин
висить і твій забутий портрет
колись замовлений Вічністю
З-під твоїх довгих вій
карими очима

вдивляється в душу
пронизлива темінь
мов хоче всмоктати
усе її світло
Ти старієш
зморшки срібним павутинням
лягають на твоє обличчя
Посміхнися
бо інакше перетворишся
на скоцюроблену пародію
На жаль
твоє життя
написане Часом
а він
як навмисне
не товаришує з Вічністю

○ ○ ○

Сіре каміння
вже опустілих алей
не хоче розуміти
моїх почуттів
у нього немає серця
але сіре каміння
мовчки вислуховує сповідь
і відпускає гріхи
Сіре каміння
нейтральне
воно не вміє чинити правосуддя
але натомість
ніколи і нічим
не буде свідчити
проти тебе
Сіре каміння
не вміє розмовляти
воно не має серця
але воно вміє слухати
і відпускати гріхи

Голоси із потойбіччя,
З того боку, з цього боку,
Десять раз по десять кроків —
Півдороги.

Чи південна, чи північна
Гірша половина світу,
Передай усім привіти,
Крім одного.

Розділяю навпіл серце,
Віддаю тобі частину,
Ми тепер разом єдине —
Так буває.

Душі, мов прозорі скельця,
Але я крізь них не бачу,
Тільки світло якесь, наче,
Зліва скраю.

Знов ночами тиняються наші приховані риси —
Невимовний розхристаний біль із безсоння німого,
Он на розі стара продає очманілі нарциси,
Що зів'яли від того, що дихали старістю довго.

На порозі заснула весна — березнева приблуда,
Третій тиждень підряд її одне і те ж саме все сниться,
А повз неї проходять надмірно напудрені люди,
Наче зморщені яблука в дуже похилому віці.

А у крані немає живої води. Я не в змозі
Залатати це місто сумне листопадово-лісе,
За якісь копійки он на тому (не бачите?) розі
Відкуповую старість у сивих зів'ялих нарцисах.

○ ○ ○

Дихає церква перегаром свічок
І ладаном «по суботам»,
І хтось на колінах навпроти —
Не я...

Дванадцята одіж змінила крило,
Що муляло серце моє,
Скажи, а у тебе є
Ім'я?..

Не можу-не хочу-не смію сама
У тебе просити прощення,
Хай сонце не буде нечесним
Вночі...

Якщо ти не той, кого я шукала,
Це значить, що ми не одружені.
Тобі, напевне, байдуже... Ні?
Мовчи...

○ ○ ○

Ніч розтинає свідомість
І зачинено двері
Це не я а натомість
Мій портрет на папері

Зайва обручка на пальці
Ніхто мене не тримає
Голодна осінь на кальцій
Кістляві дерева ламає

У забороненій зоні
Залишаюсь сама
Доволі спокійна ззовні
Зима

Несамовита жага
і обурення світу
і все це в одному погляді
де гусне уява
і стає гіркою на смак
напевне щось не так
Сухий листок
розсипався в руках
розвію за вітром
його прах
тепер він буде повсюди
А на тому березі шосе
живуть люди
ховають в конверти
свої роки
відправляють в минуле
У голові міста
розриваються кулі
уповільненої дії
І чотири світових повії
Південь Північ Захід і Схід
не зваблять тебе
і загинутъ від
усіх болячок планети
Ну де ти
де ти
ти
відпускаю тебе
іди
геть від потвор і примар
у тебе особливий дар
не бачити всього цього
так довго
А в небі
висить оранжева таця
об'єкт галюцинацій
і я захлинаюсь
повітрям гарячим

іди
поки не бачу
погляд на здачу
лиш
залиш

○ ○ ○

На кожне плече по крилу
у кожну долоню по серцю
відчуй що це таке
коли розриваєшся навпіл
Язичницький регіт за спиною
нагострені ікла і кігти
Відчуй себе краще мавпою
тоді ніхто тебе не помітить
Ти сам
небеса в перламутрі
загорнута думка в папір
(це щоб її не забути)
і кілька віршів у пакеті
і мрії закладки до снів
і більше нічого
Лиш німб лежить біля ніг
відчуй себе майжеангелом
Не встиг

○ ○ ○

Три крапки відліку
З якої почати
Чи може
так і зостатися тут
і почекати
а може завтра
пустеля
опиниться в обіймах моря
і пісок обернеться на сіль
і повз мене
пропливуть каравани
моїх снів
Це мова Всесвіту
він вкаже мені шлях
по твоїх мокрих слідах
кудись на схід і
крапка

Дзеркало яке сміється

Дзеркала у кімнаті сміху
постійно шкірять одне одному
свої криві зуби
З дитинства
не знайомі з дантистами
зазнали найкращих пластичних хірургів
в іпостасі важких літаючих предметів
не у всіх є почуття гумору
Паскудна професія
сміячися з чужих облич
і плакати за їхніми душами
такими кривими
як дзеркала у кімнаті сміху
які на жаль
не читали Гюго

25 «д»

день діркою душі
дико дивився в далечінЬ
дивувався диханню дерев
даруючи докори дійсності
диспут думки і діла
доходив до дешевої демагогії
деколи дратуючи душі
дірявим дном

25 «х»

холодні пальці
хвилинний спокій
хмарно і
хочеться блакиті у очах
химерні спогади як
хризантеми
хитаються на вихудлих ногах
ховаються у хаотичних снах
хрипить осінній вітер у вухах і
хвилі обіймаються з тобою
хижою любов'ю
хижою любов'ю
хвилюєшся
химерні спогади
хвилинний спокій
холодні пальці

Pозрослося нервами коріння
І бринить у гіллі темнота.
Над землею споночілі тіні
Вигнулись у танці живота.

Під плащем шматочок таємниці,
Пригоршня секретів в капелюсі.
Тіні танцюристи блідолиці —
Попід небом з місяцем у вусі.

Ці зірки вже знахабніли зовсім:
Морщать носа — падати не хочуть.
Над землею тіні голі й босі
Танцювали у обіймах ночі.

Здається я догралась сірниками
О свята інквізиціє
листочек за листочком
догоряє останній зошит
моєї гріховної писанини
Через тисячу років
його попіл буде священним
ним будуть кропити
глиняні дощечки
вишкрябуючи індульгенції
О даруй мені всепрощення
верховний жрецю
якщо мої молитви
не долітають до верховних богів

Я залишаюсь у цьому змorenому місті
i перевиховую себе.

Напевне, цей вечір не найкращий у
моєму житті, але, принаймні, він оз-
начає, що я прожила ще один день.

Думки на теми світостворення
за собою несуть спотворення
дійсності

i ніхто не скаже
як мене звати
доки не навчиться
розмовляти
Як банально
i хочеться спати
Hi
спочатку світ врятувати
а потім трошки поспати
Ми пацифісти
ми за мир
на все інше нам наплювати
Чи варто бути собою
якщо тебе
не хочуть сприймати
Варто
Варто вірити i помирати
Я вірю в себе
тому напевне
житиму вічно
Егоїстично
але логічно

○ ○ ○

Я так люблю дивитись на вогонь
Не знаю
 може у тім житті
була я блискавкою
 і тепер
із сльозами на очах
дивлюся як гарцють
 мої вогненята
по сухому дровинні
 безжально безжалісно
 жорстоко
Не дивись так довго на вогонь
очі будуть боліти
та вони вже болять
але погляду відвести
не можу
Вогонь
він має якусь дивну силу
наді мною
 чи я над ним
Адже врешті-решт
вогонь згасає
залишається
тільки сірий попіл
на місці багаття
але той вогонь
горить у моїй душі
зігриває мені життя
не даремне ж я
блискавкою була

○ ○ ○

Я б хотіла залишатися дитиною
але моя безтурботність
 майнула в забуте руде сонцеліто
і залишила мені на пам'ять
 тільки назви казок
Я б хотіла бути вічно юнкою
але моя закоханість
 принишкла в обіймах забутих мрій
і залишила мені на пам'ять
 тільки повітряні поцілунки
Я б хотіла вже стати сивою
але стільки думок втрачено
 в суперечках з упертим Тепер
що не залишається й вибору
 змушена бути собою

○ ○ ○

Я бачила своє життя
у сні
воно було яскравим
але я переплутала фарби
й опинилася у пітьмі
але небо
подарувало мені крила
я поклала їх на підвіконня
а потім їх там забула
і вони геть полетіли
Я бачила своє життя
у сні
я дуже предивно жила
я дуже предивно вмерла
я вмерла
а потім воскресла
зіркою на небесі
у сузір'ї Терезів

○ ○ ○

Я хотіла б стати
сонячним зайчиком
щоб хоч одну хвилину
безтурботно
постирати по клавішах
старого рояля
не порушуючи
Святої Тиші

○ ○ ○

Білий кіт
з карими очима
дивиться в небо
і махає хвостом
натякаючи якійсь сіренькій пташці
що надворі
весна

○ ○ ○

Xудожник малював дощ
краплинни застигали у повітрі
сором'язливо позували
переливаючись всіма кольорами
Художник малював дощ
і навіть не помітив
що намалював
веселку

До картини Ф. Коновалюка
«У лісі над озером»

Важко змагатися поглядами
з диким
не прирученим озером
дивитися в одне велике око
з очеретом густих вій
в магічне
темне коло зіниці
що розширяється
коли цікавиться жертвою
і звужується
коли вона приходить до тями
в це глибоке
лісове око
таке глибоке і вологе
сумне і наче заплакане
що йому хочеться повірити
і пожаліти його
худенькою тендітною дівчинкою
що не помітила
в цьому погляді дна

Нещасні голодні неприбрані будинки
для них завжди ношу торбу пліток
щоб не гавкали
Здалеку мене помічають
і так відверто лаштуються
аж навіть не віриться
що вони мене полюбили
такі старі та беззахисні
цеглина за цеглиною
відходять у кращий світ
Якщо вам не байдуже

наступного разу
проходячи повз будинок
не поцурайтесь погладити
його мокру морду
він не вкусить
якщо відчує
тепло хронічного співчуття

Який хмільний невиброджений вечір
І сонний погляд диких кажанів,
Яких ти приручити не хотів,
Таких удень беззахисних, до речі.

У пісні десь на рівні ультразвуку
В аматорському співі кажанів
Захований секрет вчорашихніх снів.
В порепані всоталось небо руки

І розтеклося венами. Еге ж?
Розгойдується вечір захмелілій,
Та як же ви подумати посміли,
Що всі жахливі сни не мають меж?

І знов відро бажань порожнє. І в
Криниці сновидінь нема води,
Давай ми разом підемо туди,
Де зграї диких сонних кажанів.

○ ○ ○

Стомлений ранок
повертався додому
сірими вулицями
Ще трохи хмільний погляд
сковзався
слизькими віконними шибками
будинків похилого віку
Ні хмаринки на небі
хоч би жменьку дощу
щоб умитись
щоб прокинутись
і будити це ледаче місто
Скуйовджене волосся
неслухняним жмутом
чіплялось за гілля
голих дерев
Якщо ім не соромно
то йому теж
Будильники в будинках
починали стрибати
пора вставати
Ранок не квапився
а на щоці
знайомий колір помади

Пори року

I

Світло у кошику
Сніг помаранчевий
Білим був начебто

II

Серце із блискавок
Грім у душі
Як ти змужнів

III

Небо в метеликах
Спека невдовзі
Ти у дорозі

IV

Туман у волоссі
Перший гербарій
Листок до листка — пара

○ ○ ○

Осінь старечим поглядом
проводжала тебе з міста
дихала в спину холодною втомою
сипала в ноги жменями туман
і брови сивими хмарами
супилися і сердилися
і в коконі сухої душі
не було місця для тебе
бо ти забираєш з собою
останню питну енергію
Тихі звуки чорної арфи
роздреслюють небо
в нотний зошит
і сльози осені бриняТЬ в небі
прощальним тремтячим дощем

○ ○ ○

Сніги

це вічна амнезія
безпам'ятство
це сірі ранки
яких
не пам'ятаєш
це біле світло
яке не розкладається
на спектри
тягар душі
альбомний лист
це білі лілії
у вазах з льоду
сніги
тихо лягали на скроні
щось нашпітували на вуха
вигадували імена
плутали пам'ять
між тим
і між цим світом
постали сніги
білі полотна
зіткані з білого мовчання

Гроза

агонія дощу
шалені блискавки
у передсмертних спазмах
вмирають краплі
розвиваючись об землю
стікають у підземне царство
під духове звучання грому
виходжую надвір
підставляю долоні під ринву
ну от
я порушила кругообіг
але зате
я відчула могутню душу
весняного дощу

Після грози

земля
парує теплом
це душі мертвих крапель
повертаються на небо
гуртуються у хмари
грішні — у чорні
праведні — у біло-пухнаті
(такі зазвичай малюють)
не смійте після грози
виходити надвір
ви можете роздушити
чиюсь душу
і втрапити у немилість
до всесильних небес

ІМПЕРІЯ СОНЦЯ

I

Аккум

Вже вкотре
над цією пустелею
сонце хворіє на лихоманку
і температура
що зашкалює за 40
збивається лише нічними антибіотиками
всього на декілька годин
Сонце
втомлене і змучене
все блідшає і блідшає
од чого і піски страждають
на білокрів'я
Їм важко
Піщана країна не вдоволена
і кожна порядна піщинка
живе лише патріотизмом
Отак без крові загинуть усі

Безвітряно

II

Каракум

Це знущання просто чорна несправедливість
Піщана країна
готується до бунту
білі бліді піщинки
бігають одна за одною по колу
все швидше і швидше
у вухах вже свистить вітер
і темніє в очах
Смерч
карасмерч
радісно найвним повстанцям
вони дикі
і не бачать за чужими спинами
хворого сонця
хоча й воно вже давно
знаходиться у стані ремісії
Раби
чорні-чорні раби
знову стають на коліна

Не розлютіть акімператора

III

Кизилкум

Сьогодні в піщаній державі
червоний день календаря
Кожна мільйонна піщинка
уже розтерта у порох
і тільки
краплі кривавого пилу
сіються через сито долонь
Сонце заходить червono

Завтра чекайте вітру

B. Стусу

Пройшла крізь душу чорна тінь
Лишаючи по собі тінь скорботи
Я думаю ніхто не буде проти
Амністії ув'язнених сумлінь

Їм в бороди вплелися сиві стреси
А що раніше ви не помічали
Що кольорів залишилося мало
Вони згоріли у вогні репресій

А сонце кажуть золота монета
Але її нікому не дістати
Ви подивітесь в очі немовляти
Це може в них живе душа поета

Місто хворіло грипом,
Кашляло цигарками,
Лисий шматочок карми
На перехожих гиркав.

Морок чужих підвалів
Твого плеча торкнувся,
Хтось тобі посміхнувся
В тому куточку зали.

Сиві пейзажі диму,
Пензель засох на дріт,
Ти, мов наземний кріт,
Що переріс в людину.

Зморений кисень в носі
Чимось гидким лоскоче,
День — це лиш тінь від ночі,
Рік — це постійна осінь.

○ ○ ○

Позіхає вечір хворобливо
і лягає втомлено на місто
совість не буває зовсім чиста
у таких як в тебе особливо
Впала зірка у холодні роси
наче зуб молочний з рота неба
ти такий закоханий у себе
або дуже одинокий просто
Дихає земля на повні груди
кисню залишилось небагато
і до ранку ти не будеш спати
повний місяць

внюють вовколюди
По обіді залиши це місто
лиш не зачиняй по собі двері
раптом неприкаяній химері
буде важко у вікно пролізти

○ ○ ○

Ця темінь гірка, мов немелена кава,
Кусюча, як сіль на кінці язика,
Я тіні самотні закутала в саван,
Коли ти із заходом сонця зникав.

Галантно вклонялись мені переходжі,
Вони вже давно королев не стрічали,
Як добре, що ми із тобою не схожі
На цих одноликих. І душі печальні

Сиділи пліч-о-пліч посеред дороги,
Життя по життю вони страйкували,
Сідлай-но скоріше єдинорога
І в небо злітай. А захід кривавий

Стікає неспішно аж за горизонт,
А серце мое байдужість зламала,
Я зранку його понесу у ремонт,
Позич мені грошей, бо в мене замало.

Осіння меланхолія

Осінь
старе місто
іржаво хрипить
на засмиканих перехожих
Вони
такі заклопотані
нічого не помічають
вони
напружено намагаються
згадати день вчора
який стойть у черзі спогадів
ще з ночі
але це їм чомусь
не вдається
Надзвичайно дощить
цієї осені
і старому місту од вільгости
зводить щелепи судомою
і на старій порепаній площі
добре чути
як воно скрегоче зубами
Ніхто його не жаліє
кому потрібне
це іржаве місто
особливо після дощу
коли пахне думками
ще тогорічної меланхолії
яка вчора
довго всім нав'язувалась
доки не переконалася
що у кожного вже давно є своя
м-е-л-а-н-х-о-л-і-я

A ця зима, як губи смерті — синя,
І вії злиплись під вагою снів.
Як холодно! — то вкрийся павутинням.
Як сумно! — пошукай під снігом слів.

Шматочок криги у руках — люстерко,
Розбий його обтишу на прощання,
І відлік часу з пам'яті вже стерто,
І від нудьги замерз мій вірш останній.

Купляйте сонце — грійте собі руки,
І хукайте на змерзлі сновидіння.
О, що за щастя ця зимова мука... —
Агонія душевного проміння.

Kалюжі по асфальту розповзлися
Своїм жовтневим темно-сивим оком,
Вбирають хмари сльозогінний спокій,
Гойдається в екстазі мокре листя,

Туман розлігся в екзотичній позі,
Здається, з того краю цього літа
І осінь дика дивиться невміто
Мені у вічі, наче їсти просить.

Велике місто спить, і тільки ранок
Блукає у вологому тумані...
Холодні поцілунки на прощання,
Осінній подих ночі наостанок.

Зненацька
зима проковтнула місто
і ніхто
не встиг попрощатися
навіть з власним я
і ніхто
не побачив снігу
з-під снігу
Гублюсь у білих вулицях
вулиці чорніють
голодними воронами
з білими віями
і на думці так холодно
Зненацька
зима проковтнула душу
і в серці нікого немає
крім Снігу

А в цієї білої кішки
така іронічна посмішка
і дикий спокусливий погляд
карих очей
Вона мовчки облизує лапки
напевне чекає гостей
Ця кішка сумна
У великому місті
вона лиш одна
така біла
єдина яка не ховається
від холодних дощів
і ввечорі не тиняється
зі зграями чорних котів
Йде дощ
Калюжі змагаються за лідерство

І гусне желе вечірньої темряви
Нікого на вулиці
Лише одна біла кішка
мовчки облизує лапки
чекає ї чекає гостей

○ ○ ○

Y погляді загусне оксамит
І витечуть з веселки кольори
За пазуху тобі. Тепер твори
На власний розсуд.

Я не вкраду у тебе твій народ,
Який ти сам собі намалював
У розмаїтті веселкових барв,
Забутих досі.

Коли із неба впаде перший день,
Коли ти будеш фарбою стікати,
Можливо, я захочу врятувати
Тебе одного.

Коли земля всотає акварель,
Я пензля залишу твого у себе,
Коли за ним до мене прийде небо,
Забудь про нього.

Переливання крові

Якби цей світ перевернувся трішки,
А краще на всі 360,
І загорнувся в зоряний халат
Чи у просту футболку...

Я вірю у твою жагучу кров,
Яка у моїх венах не зомлє,
І темно-чорні згусточки надії
Просочаться крізь голку...

А в цій кімнаті холодно і жовто.
І дикість не моїх галюцинацій
У парі білих завеликих капців
Вгризається у мене...

Здається, я нічого не боюся
І сумнів цей найбільш за все лякає,
Бо завдяки тобі сама зникаю
У власних венах...

○ ○ ○

Кілька візерунків
на твоїй долоні
здається
не вимудрють долю
шкода
Останній добровільний
схід сонця
яке докотилося
до ринкових відносин
Останні промені
а завтра зима
холодна і сіра
Глибокий зміст
глибокої ями
посеред твоєї душі
ти вже не повернешся

до тями
нікому не потрібні
твої вірші
ти і твої думки
у кривих дзеркалах
не такі як у всіх
і не так
Кілька візерунків
у твоїх очах
це останній подих
у бік невдах
і все це у твоїх снах
ти прокинешся вранці
у квартирі зима
сніг на ковдрі дріма
і кілька візерунків на склі
це твої листи мені

○ ○ ○

Я забуду твій голос
що розчиниться у меланхолії
і розтану в обрії
чи застигну в імлі
Ті чи інші розгублені образи
чи то обриси
наших облич
пропливають
і я їх не бачу
у зеленій холодній траві
де принишкла роса
і до неї припала губами
вечірня нудьга
дуже схожа на тебе
Я забуду твій подих
що заклякне в німому повітрі
й напівкроці до завтра
мабуть втрачу свій хист забувати

○ ○ ○

Я гортаю цей день
Відвертаю свій страх
Повертаю тебе
А чи може втрачаю
І наосліп іду
І здається вперед
І спираюсь на тінь
І зашпортууюсь знову
Застигають утиші
Останні склади
І думки у повітря
В желейній подобі
Лиш до рота клади
Й говори говори
Я навпомацьки голос
Твій розпізнаю

○ ○ ○

Я забираю свій останній дощ,
Який Ви навіть не допили,
В цій жмені — оберемок сили
Вам непідвладний. (Ну то й що ж?)

Останній подих. Скло... Міраж?
Ваш образ в одязі примари
Такий прозорий, але марно
Мене лякати. (Надто аж.)

У мені страху на півкварти,
Непередбачений підхід?
І я залежна лише від
Себе самої. Може й варто

Про Вас забути. Та не хочу,
Нехай хоч всі дощі на спину,
І Ви — ковток адrenalіну,
Який ковтне мене. (Ще точно.)

Безумство, але не самотність,
І дихання нерівномірне,
Остання надія і віра...
В майбутнє!..

Стілець і дві зламані ніжки —
Виправне каліцтво доволі,
Якщо нам дерева дозволять...
Мабуть, ні!..

Читаєш молитву востаннє,
Але сподіваюсь не вперше,
За тих, хто живий, і за мерших...
Так треба!..

І ти навернешся у віру,
А я обернусь на надію,
Але на любов не посмію...
До тебе!..

Жадібно ковтаєш гірке повітря
останні слова
поперек горла
він не прийшов
його нема
Твої вулиці
захлинаються в тумані
навіщо ти вигадала це місто
Заплутані стежки
переростають в тротуари
пахнуть смолою
розмовляють з тобою
Краплями снігу
плакало небо
тягнули у прірву твої гріхи
крила виростають
тільки у праведних
Лети

○ ○ ○

Гарячим воском
на холодній воді
малюю зорі
але вони
стають занадто холодними
щоб зігріти мое серце
Холодним воском
холодним серцем
застигають почуття
у формі зірок

○ ○ ○

Великі очі повні зорями
сяють сонцем
плачуть небом
Великі очі
бояться болю
очі безкінечності
очі Всесвіту
очі вічності
дивляться на тебе
кожної ночі
коли ти солодко спиш

○ ○ ○

Якось
ти хотів зробити
мені подарунок
і розмалювати зиму
ти витягнув з кишені
веселку
(у кожного художника
є принаймні одна веселка)
і кинув її в небо

і з нього на мене
посипався різномальоровий сніг
Поглянь
я розмалював зиму
вона твоя
різноцарвна ця зима
Але навіщо мені вона
коли все одно прийде відлига
і всі твої фарби зчорніють
хоча
на мій погляд
це найкраща з твоїх картин

У тебе були блудні очі
у тебе були хмільні вуста
ти одягався дорого і вишукано
і ніколи не бідував
ти був майже хребетним
і зневажав плаズунів
У тебе було безліч жінок
вони тебе безтязно кохали
як буцімто вони знали
що ти передчасно помреш
а може й вчасно
а може завтра
тебе б убила
колишня коханка
яку такий безсоромник як ти
уже напевне забув
Ти занадто багато
зазнав за життя
що тобі просто нічого
робити після смерті
Ти розгублено стойш
на березі Стіксу
куди поділося
усе твоє золото

тобі навіть немає чим
роплатитися з Хароном
Цікава річ
на той світ
нічого не забереш

Ти ночами
викрадаєш мої сни
і на ранок
мені їх розповідаєш
я дивуюсь
які вони веселкові
хоч і знаю що це мої
та й навіщо мені сни
якщо у мене є
ти

Кохання свіча
усі закохані
тримають її в руках
Вони не зважають
на те що очі
слозяться від вогню
а гарячий віск
опікає руки
Закохані дуже бояться
що вона згасне
і ховають її
від чужого згубного погляду
від ледь відчутного вітру
навіть від свого подиху
але варто від неї відвернутися

хоч на хвилину
як свіча згасає
залишаючи на руках
рани від опіків
і холодний віск
у формі
маленьких
розбитих сердець

Ми втекли цієї ночі з дому
де до білених стін
прилипає страпата самотність
й біля свічки чекає вогню
що наївний метелик
Ми втекли
Ніч волого і тихо
перед сном шепотіла молитву
обросянimi губами
Ми втекли
у небесні сади трусити зірки
ні одна не упала
напевне ще не доспіли
тільки сипалась срібна роса
і чіплялась мені у волосся
Це нічого
ми ще раз сюди повернемось
небо ж мені обіцяло
кошик солодкого жару
із запашних зірок

○ ○ ○

Закоханий в безкінечність
він помер холодної ночі
небажаний гість
потойбічного царства
він вигнаний Аїдом
в далеку далечінь
загубленого часу
Закоханий в безкінечність
він помер холодної ночі
він не рахує часу
закоханий у безумство
поміж царством
життя і смерті
в годиннику без стрілок

○ ○ ○

Ти кусаєш
палець за пальцем
руки мандрагори
і насолоджуєшся
смаком чужого болю
може
твої заклинання
занадто дієві
бо на твоєму дзеркалі
засихає чорна кров
мертвого сумління
і клаптики співчуття
розчиняються в дурманному тумані
чар-трави
твоє егоїстично-хворе ество
скипає в твоїх очах
каlamуттю
де
в якому світі

ти віднайшов цей колір
Ти міг би
бути генієм
якби якийсь неземний розум
не створив тобі
ілюзію зла
Корись
Бо хіба не страшно
розданути восковою фігуркою
в руках темноокої жінки
з поглядом вогню

○ ○ ○

Бути тендітною вазою
і мати тендітну душу
так не просто
і кохати свого володаря
і усміхатися йому щоранку
вирізьбленою усмішкою
і дзвеніти йому на сон
ніжні коліскові
і якось одного дня
роздбитися
йому на щастя

○ ○ ○

Відкладаю негайні справи
Повертаюсь у власну вічність
Дві подібні мої уяви
Одна одній щойно освідчились

Ти забудь мене і не май Едем
І ребро забери назад
Зараз в яблуках кінь сюди прийде
А у мене грушевий сад

І колись ця вічність привласнена
Мене виверне зсередини
І усі необхідні пояснення
Через дві приблизно хвилини

○ ○ ○

Танцюй танцюй
під цю шалену музику
під регіт хмільних чоловіків
із жадібними очима
вони ще ніколи не бачили
такої яскравої жінки
у цьому безбарвному місті
Танцюй танцюй
поки стане сили
аби вони в тобі не побачили
зляканого дівчиська
Танцюй
босими ногами
топчи цю жорстоку землю
що тебе породила
вуличною танцівницею
Танцюй
незважаючи на плин Часу
він тобі підкоряється
він зупиняється на міській площі

стає на одне коліно
і сповільна тобі аплодує
отримуючи у відповідь
повітряні поцілунки
Танцюй
о спокуслива жрице
поповнюючи скарбницю
храму бажання
безжально розбитими серцями
Танцюй
не залишаючи шансів
жодній достойній суперниці
доки твій бог
дозволяє тобі танцювати
танцюй

○ ○ ○

Баньката небо нахилилось
І задивилось в саму душу,
А можна я хоч трошки вкушу
Від райських яблук? Находилась

Земля круг сонця. Сил немає.
І тисячі холодних днів
Ти стати ангелом хотів,
А крила мохом обростають.

Йду мокрим лісом, наче небом,
І пріє зморщена душа,
А ти коли-небудь лежав
На хмарі? Що тобі ще треба?

Всі зайві кроки утекли.
Торкаюся спокуси ніжно,
А яблука лишились грішні,
Якщо їх перед цим спекли?

Попередження

Гра у безмежжя світу
День ще не розпочато
Може не будем грати
Спробуємо ще жити

Крапля твоїх фантазій
В темряві розчинилась
Знову ми одружились
Ще в попередній фразі

Гра в блискавичність болю
Ти не боїшся грому
Тільки тобі одному
Я подарую волю

Жертва моїх істерик
Привід для мого сміху
Гра не приносить втіхи
Коли програє холерик

○ ○ ○

Люблю літати з вітром
І захлинатись небом,
Родом сама я звідти,
Звідки прийшла до тебе.

Люблю пухнатий спокій
З довгою бородою,
Люблю екстаз двобою,
Що роздирає, поки

Скаче по нервах галас
Масового психозу,
Гнів у руках — загроза
Рветься назовні зараз.

Позачиняйте вікна,
Поки приймаю тишу,
Поки всі білі миші
В чорній крові не зникли.

Не заважайте спати,
Не вимикайте світло,
Хай всі побачать мітли,
Навчені не літати.

Дайте мені снодійне
Або легкий наркотик,
Те, що я буду проти
Не зупинить — постій-но.

Та геть розмови про це!
Я розмалюю стелю
Кольорами пастелі
Чи простим олівцем.

○ ○ ○

Люблю

вінницькі старенькі будинки
самотні у великому місті
короткозорі
без окулярів
не помічають мене
поки я до них не підійду
Люблю розповідати їм
про всеохоплюючу урбанізацію
про купу незрозумілих їм речей
і слухати як вони піддають
ці колишні цегляні інтелігенти
з освітою в два поверхи
що гріють горобців
під полисілими дахами

○ ○ ○

Люблю чорноземи

після квітневого дощу
обліплені білими пелюстками
та безперспективними пуп'янками
їх так хочеться зібрати в долоні
і зігріти своїм теплом
Маленькі пелюстки-сирітки
дивляться своїми святыми очима
придушенні колесами
притоптані ногами
дивляться
заглядають нам в душі
шукують місце для себе
але душі
вже давно переповнені амбіціями
наче автобус пенсіонерами
Люблю повітря
що розстелилось над землею

після квітневого дощу
воно пахне пелюстками
що відлітають в Рай

Люблю класику зашторених вікон
крізь яку не видно
як за вікнами
бігають туди-сюди
 моральні болячки
кожна кудись поспішає
і не дає шансів
 зафіксувати себе в пам'яті
ці маленькі лейкоцити
 в крові країни
заповнюють міста у пошуках жертв
заглядають у вікна сердець
 виглядають мене

А зі мною все
 гаразд
вимикаю світло
 не торкаючись темряви
і ховаюся від цього світу
за класикою зашторених вікон
 скляної душі

Люблю осінніх псів бездомних
Відвагу вовчу і снагу,
Люблю по-вінницьки невтомних,
Брудних на першому снігу;
Люблю сумний холодний вечір,
Що зупинився десь поблизу,
І кострубаті руки хмизу,
Що загубили свої плечі.
Люблю слизькі і мокрі вікна,
Які так хочеться помити,
Люблю на повний місяць вити,
Не констатуючи свій вік. На
Всіх перехожих наплювати,
Бездомним псом втекти із міста,
Туди, де Буг ще зовсім чистий
Виття це буде колихати.

Люблю

пухнате куцохвосте мовчання
вірне і добре
яке мене розуміє краще всіх
яке вміє по-справжньому любити
і ні кому про це не казати
просто любити
і постійно підтримувати
ніколи не сперечатися
а просто мовчати
Люблю
мовчання про любов
до того що мене оточує
любов до землі
яка мене ще не проковтнула
до повітря
яке мене ще не втравило

до неба
яке мене ще не придушило
до сонця
яке мене ще не спалило
до України
яка мене ще не забула
до тебе
якого я ще не зустріла

Люблю загадки на які знаю відповіді...
Смуток навшпиньки підійшов ззаду
і затулив долонями очі:

- Вгадай хто?
- Це знову Ти...
- А звідки ти дізналася?
- Знайомі парфуми...
- ?!
- Як завжди... Мої...

Люблю великі очі
вінницького вокзалу
що вбирави в себе
усі кольори новоприбульців
поки не помутніли
не продимілися довгим очікуванням
жовторогого потягу з майбутнього
поки не вицвіло
все ліхтареве надбрів'я
поки не втопталася
пилюга з дорожніх чобіт
у лисину
витерту старою гонучою

Ах воскреси Боже
лінію міжміського зв'язку
може потяг з минулого в майбутнє
зупиниться на нашій станції

○ ○ ○

Люблю вдосвітню тишу
цієї кімнати
де легко і врівноважено
дихає повітря моїми легенями
і думки
сковзаються по білій стелі
на ковзанах гострих почуттів
замріяно
під акомпонемент мовчання
Капризно потягається на підвіконні
сонна троянда
і кліпає на мене
напіврозплющеним пуп'янком
бачиш
її розбудило
тремтіння мого серця
Ось і перші промені сонця
теплими носиками
торкаються щік
В тишу моєї кімнати
дзвінко і різноголосо
вривається

ранок

○○○

Йду порожнім осіннім містом
під руку із сірим ранком
назустріч новому дню
Накину туман на плечі
хто сказав
що туман холодний
він сьогодні напрочуд теплий
Я минаю одноманітні будинки
крок за кроком
хвилина за хвилиною
втрачаю шматочок майбутнього
отримую шматочок минулого
Я вдома забула черевички
і бруківка
цілує мені ноги
крижаними своїми губами
Стаю навішпиньки
але це осіннє небо
занадто важке
для моїх тендітних плечей
Який довгий сьогодні ранок
сонце мабуть зачепилося
за горизонт
і ніяк не може звільнитися
і тільки я ступлю
крок йому назустріч
воно на крок
віддаляється від мене
І здається пройшло сто років
може й двісті
а може й триста
і це небо над порожнім містом
розродилось холодним дощем
час додому
піду додому
пити гарячий чай
із смородиновим варенням
щоб бодай не застудитись

і засну
і ти мені будеш снитись
босоногий
простоволосий
у передранковій імлі

Я — протиотрута твоя

Із вени наркотика
в твою свідомість
тече солодке забуття
таке густе та нудотне
прилипає до твого мозку
забороняє тобі думати
і ти поволі засинаєш
Я вцілую тобі протиотруту
якщо дозволиш мені підійти
Поплач
твоїми слізми
витече чорна ртуть
Якщо ти шукаєш себе
побудуй собі житло із дзеркал
в якомусь із них
може побачиш справжнє обличчя
моє

○ ○ ○

Поезія

це наче магія

буває добра

світла

біла

а буває чорна

Поет нагадує мені дивака

у конусоподібній шапчині

кольору його поезії

який повсякчас нацуплює

завелики окуляри на носа

а вони

неслухняно з'їжджають

і не дають змоги

нормально вчитатися

у стару

запорошенну пилом

книгу з рецептами приготування

тих чи інших віршів

У кожному рецепті

перший рядок одинаковий

Спочатку було Слово

а от яке

це вже на смак поета

далі додати

оберемок емоцій

пригоршню ерудиції

образності рівно стільки

щоб вірш

не був перенасиченим

і на кінчику ножа

сарказму

Усе це поставити

на вогонь власної критики

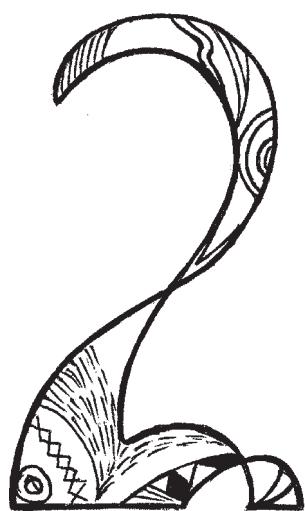
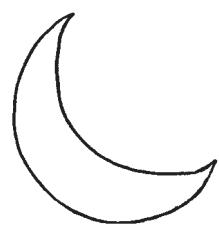
але до кипіння

не доводити

усе зайве випарується

ЗГОДОМ

І якщо ваша поезія
перемагає буденну реальність
вітаю вас
ви справжній Чарівник
і я знімаю перед вами
свою конусоподібну шапчину
кольору
моєї
поезії

Мій ангел

(поема)

Бувають
такі моменти в житті
коли все здається таким
незрозумілим
і нікому не потрібним
що хочеться просто втекти кудись
від цього брудного
аж жовтого світу
розкresленого на дві паралелі
в одній з яких
живу я
а іншої зовсім не знаю
В такі моменти
мені являється мій ангел
він сідає на підвіконня
охайно
по-небесному
складає свої
бліші за сніг крила
за спиною
як метелик
і розповідає мені
про ту іншу паралель
про той прихований тут-таки
у цьому величезному світі
той
іншій світ
де небесних ангелів немає
є тільки ті
чорні ангели
з білими
лукавими посмішками
зміїними язиками
і червоними очима
Але мій ангел
не такий

він чистий
праведний
він охороняє мене
від цієї іншої паралелі
і зараз
я думаю разом з ним
і пишу його рукою
золотим пером
яке бачу
чомусь тільки я
і мій ангел
Мій ангел
одягнений у білу одіж
і в нього біле волосся
але над його головою
сяє золотий німб
який на диво
не засліплює мене
а ще у нього
блакитні очі
і в мене блакитні очі
але всі чомусь кажуть
що карі
І ніхто не вірить мені
що у мене є
ангел
І він тими вечорами
коли мос життя
здається порожнім
і безкорисним
показує мені
ту паралель
Я бачу
низку брудних забігалівок
у приміській зоні
біля яких
стоять дівчата
які занадто рано
стали жінками
з білими очима

і порожніми душами
В них немає такого ангела
як мій
в них є один на всіх
який не дає їм права
на душу
чи то пак не продає її
назад
Виявляється
душа —
це така суміш
поганої і хорошої енергії
і в залежності від того
чого більше
ціна душі
то падає
то піdnімається
Душі цих маленьких жінок
уже нікому не потрібні
навіть чорному ангелу
адже
його основна пожива —
спокуса душ невинних
чистих
світлих
білих-білих
як крила мого ангела
Напевне
не всім щастить так
як мені
Інколи
хочеться закричати —
дивіться
ось він
мій ангел з блакитними очима
ось вона
Божа рука
у мене на плечі
але ангел мене зупиняє —
мовчи

МОВЧИ
навіщо комусь знати
вони все одно не повірять
Ніхто не повірить
що всі негаразди
можна розповісти
білому ангелу
Більшість
намагається втопити їх
у вогненній воді
або забутись
у наркотиках
Я бачу
як перед очима
тих нещасних
нерозуміючих
осліплених людей
скачутъ бісики
веселять їм душу
знецінюють їм душу
а з деякими
навіть торгуються
ось тобі ще грам кайфу
а ти свою душу продай
Один
два
три
продано
Вам сьогодні пощастило
ви дістали
непогані гроши
за вашу нікчемну душу
вам їх вистачить
до ранку
А що буде ранком
Ранку не буде
Я дивлюсь у ту паралель
слухаю мого білого ангела
і навіщо
він показує мені

ті порожні душі
Невже щоб я боялася
Ні
мій ангел
мене ніколи не лякає
він сидить на підвіконні
хоч би ніхто
не зайдов у кімнату
бо йому доведеться зникнути
а я зостанусь на самоті
у товаристві людей

Боже (!) вільний

(Поема)

На електричних дротах
напроти його малесенького віконечка
сиділи сумні
сірі ластівки
Він не чув про що вони цвірінчали
але знову напевне
що вони сперечалися
і ніяк не доходили згоди
вони то сиділи тихо
думали
мовчки проклинали
цю сіру холодну осінь
то здіймалися нервово
над засинаючим містом
кружляли
сварилися
мирилися
і знову всідалися на дроти
час від часу
хукаючи на змерзлі лапки
Він не любив осінь
вона приносила щодня
в'язанки маразму
і кошки нервозу
у життя «жовтого» будинку
але найстрашніше
осінь була жорстокою
Звичайні люди
навіть не розуміли усієї трагічності
настання осені
Так
вони захоплювалися пейзажами
що вміщували в собі
усі кольори та їх відтінки
писали від радості вірші
закохувалися

дуріли
оберемками зрізали хризантеми
і не бачили
нічого
а Він бачив
Він бачив крізь красу
жорстокість
Як Він співчував
цій осінній красі
Він бачив
як листя жовтіло
червоніло
а потім падало
чорніло
перегнивало
і зникало безслідно
як люди

Так
люди нічим не відрізнялися від звичайного листя
хіба лише
своєю наїvnістю
Знаєте
адже кольори осені
це кольори наших душ

Це все осінь
Вона така безпосередня
підступна
хитра
улеслива
різка

Це все вона
Щороку з'являлася по-іншому
вона не любила монотонності
але саме монотонність
була її головною зброєю
Осінь застосовувала її
десь в кінці жовтня
і люди захлиналися одноманітністю

нереалізованих планів
що зовсім не бачили
А Він бачив
як кольорові людські душі
швидко вицвітали
старіли
жмакалися
зсихалися
і шелестіли у грудях
як купа непотрібних старих газет

А за вікном
усе мовчали сині ластівки
Чомусь
вони нагадали юому
новорічну гірлянду
от дурні думки
інколи лізуть у голову
але це в принципі
нормально тут
навіть швидше за все
вони повинні бути такими
інакше «жовтий будинок»
втратить свій надуманий імідж

А знаете
цей будинок
нагадує обличчя старого сноба
у лікарському чепчику

Вікна
нахмурено з осудом
дивляться на місто
а вхідні двері
відкриваються ліниво
з огидою
але без вагань
ковтають «новобранців»

«Старий сноб»
напевне не знає правил гігієни
і в коридорах

зажди якийсь неприємний запах
не дивлячись на те
що прибиральниці
з ранку до вечора
миоть
чистять
полощать
йому щелепу

Він не вважав себе не таким
просто бачив усе
Знаєте
дуже важко бути незрячим
але ще важче

бачити у світі сліпих
Ну хто йому винен
що люди звелися
они не просто не намагалися повернути зір
а пристосувалися до світу звуків
Ранок звичайної людини
починався з будильника
пора вставати
Людина ліниво потягувалася
після мертвого сну
вірніше не сну
останнім часом чомусь
вві сні людина нічого не бачила
вставала
і йшла туди де капала вода
з невідремонтованого крана
вмивалася
і за звичкою чапала в кухню
де було чути бурчання
зажди голодного холодильника
клацання тостера і свист чайника
нагадувало про те
що сніданок готовий
Людина йшла на роботу
вслід за лайками натовпу
і нічого там не робила
а вдома на вечерю

чекали напівфабрикати
перед сном людина слухала телевізор
і так щодня
без жодних змін
усе Однаково

люди задихалися
від нестачі різноманітності
але їм навіть подобалося їхнє животіння
і в перспективі

вони нічого іншого не бачили
просто люди боялися змін
було дуже зручно
не хвилюватися за день грядущий
заздалегідь було відомо
що він нічим не відрізнятиметься
від попереднього

Одноманітність
чіплялась до Нього щодня
липла до Його одежі
рвала волосся на Його голові
малювала чорнилом на Його обличчі
вдоволену посмішку
яка ніяк не ліпилася
до Його сумних сірих очей
набридала телефонними дзвінками
важко дихала
десь на тому кінці дроту
і раптово кидала слухавку
Вона не давала про себе забути
наче зваблива хитра сусідка
що завжди приходила
позичити склянку цукру
з нудотно солодкою посмішкою
і дикими очима хижакки

Монотонність
хотіла зламати Його
але лише оті сірі очі
які бачили все
псували підступні плани

І все починалося ніби з нічого
Просто він
(тоді ще не заслуговував щоб його писати
з великої літери)
за звичкою
прогулювався центральною вулицею міста
що виблискувала
 безглуздою яскравою рекламию
 на фоні старих порепаних будинків
 які знудившись від щоденної рутини
 тихо виношували плани втечі у провінцію

Вони на жаль не знали
що все марно
адже колись давно
коли вони були ще фундаментами
на міських кордонах
 поставили сигналізацію
 купу невидимих пасток
 що ведуть в каналізацію

він мовчки ішов
 за модним і дорогим одяgom
 безтолочно нацупленим на городян
і заглядав у кожну вітрину
хоч вже напам'ять знов
 що і де

Завтра мала наступити осінь
але ще позаминулій ночі
йому приснилася
 купа гнилого листя
 яку він розгрібав
 і шукав щось

але раптом
якась біла рука
 потягнула його всередину
і він
 задихаючись і плюючись землею
опускався шар за шаром земної кулі
і врешті решт

він відчув неподалік
щось таке гаряче
що боявся відкрити очі
щоб не осліпнути

Здавалося
що температура сягала тисячі градусів
він стояв мовчки
і лише десь
ніби здалеку
з того вогню
він чув голоси

Потім хтось
як йому здалося
постукав у вікно
і він прокинувся
встав
підійшов до вікна
але нікого не побачив

зате сон
ввів його у деякий транс
і лише потім
він зрозумів значення
цього сну
Так з настанням осені
з ним траплялися
досить дивні речі
але він ходив туди-сюди
центральною вулицею міста

запоєм вдихаючи
залишки хмільного літа

Тим часом
з природою діялось
щось справді дивне
і якби натовп безглазих людей
навіть усвідомив
що койться

все одно плюнувши на незвичайність
пішов геть у справах

Ніхто внизу й не підозрював
що відбувалося на небі
Сьогодні Бог довго не спав
Останнім часом
Він взагалі страждав безсонням
і не від того
що до Нього часто зверталися
а просто через те
що майже ніхто не молився
і нікому
як не дивно
не потрібна була допомога
і ніхто не спокутував гріхи
Господь
сумно дивився туди
де хаотично рухались
чийсь душі
наштовхувались одна на одну
і прямували в іншому напрямку
в результаті повертаючись
на місце старту

Бог
уже не витримував
цієї щоденної одноманітності
І перетворився звичайний сонячний день
у сірий похмурий вечір
і пронизливий вітер
шмагав очманілій натовп
і не зрозуміти було
хто з недостойних
найдостойніший

І зморщилося небо
як приморозянє яблуко
і розплакалось
і в істеричних склипуваннях
ніхто не чув болю
і краплі як скло
роздививались об землю

а натовп у паніці
як пацюки
розбігався по своїх двокімнатних норах
лаючи цей проклятий
невчасний дощ

А Він

хапав повітря гарячими руками
цього холодного вечора
Йому було надзвичайно спекотно
Він не тямив себе
і не розумів
чому так боліло у грудях
і пекло в очах

і слізози

наче палаючі страпаті зірки
дерли Йому вогнем по щоках
Він сидів посеред вулиці
і збирав у долоні крапелі
і бачив як з Його долонь
виросла в небо веселка
А люди сиділи в норах
і дивились крізь вікна на Нього
аж нарешті
вони щось помітили
тільки веселки вони не бачили
Божевільний (?)
Стало темно
усе стихло
людям набридло дивитися у вікно
вони пішли спати

Він отямывся

встав

і поніс додому
жменю краплин
сховати у шухляду
до наступного дощу

Вдома

на Нього вже чекала Одноманітність

Цікаво
коли вона встигла сюди вскочити
невже коли Він вранці
відчиняв двері
Вона просковзнула всередину
з протягом
Одноманітність
почувала себе тут господинею
вона нахабно нишпорила
в Його шухлядах
виправляла щасливі посмішки
на фотографіях
виривала в книжках листки
(вона не любила читати
аж занадто часто її там критикували)
розиспала в кухні какао
повідкривала всі крані
(а тут вона прогадала
бо води як завжди не було)
і нарешті всілась презручно у кріслі
та чекала на Нього
Сьогодні
вона планувала Його підкорити
Він зажди муляв її очі
турбував її заодноманітнену свідомість
а за вікном
сірі важкі хмари
наче ротате гайвороння
нахабно
пожирали небо
а над ними
засихала земля обітованна
Він
йшов додому
не тямлячи себе
краплі у долонях
кололи до крові
а Він стискав їх усе сильніше і сильніше

Він плакав гарячими слізми
що падали додолу
і розсікали асфальт

Серце билося так
наче їх було двоє

і сонне одноманітне місто
здригалося від Його кроків
Він йшов додому

Він хотів спати

Він хотів заснути так
щоб не прокинутись

Він проходив
повз зачинені вітрини

і на диво не згадував
що в них знаходилось

Він дійшов до свого дому
де на нього чекала

Одноманітність
вона зустріла Його сухою посмішкою
і не отримала взаємності

Він пройшов повз неї
підійшов до шухляди
і висипав у неї краплини

це до наступного дощу

Він ігнорував її
наче непотрібну зайву річ
яка в принципі не заважає

Він ігнорував безлад
накоєний Одноманітністю

Він просто знайшов веселку
вона залишилася в нього ще
з позаминулого дощу

і пішов геть
Він відчував біль цього міста

хворого на меланхолійний ідіотизм
і ніхто не лікував будинки
від укусів буденності
і сиві дахи

місцями лисіли
через надмірну знервованість
Одноманітність
може й була одноманітною
але ніяк не дурною
і вона знала
що знищить Його сьогодні
Вона знала
що люди не пробачать Йому
неординарності
аж занадто зручне існування
вона їм влаштувала
аж занадто звикли люди
до своєї хворої «нормальності»
що будь-які ухили від звички
потягнуть за собою те
на що розраховувала Одноманітність
Жорстокість
Жорстокість нізвідки не береться
і нікуди не дівається
вона існує постійно
і здатна переходити
від тіла до тіла
Жорстокість
підступно залазила в людське ество
дико дивилася чорними очима на світ
і дерла у горлі
пазурами заздрості
і люди заздрили цьому Божевільному
боялись що Він зруйнует
їхню гармонію одноманітності
сиділи у своїх норах
і кусали собі сині губи
і хотіли прокусити їх до крові
тільки вона запеклася в венах
від жорстокості
Ранком
це психічно хворе місто

пахло фарбами
одночасно дзвонили будильники
і люди прокидалися

Вони відкривали очі
в яких загорялась жорстокість
Одноманітність добре попрацювала
усе місто вже знато
що Він
Божевільний

Він порушив
гармонію одноманітності
Він запаскудив це місто
красою
а отже
Він небезпечний для суспільства

Сьогодні
був перший день осені
З тих пір як Він у «жовтому будинку»
не було ще жодного дощу
холодне сухе повітря
шмагало сиві дерева
що засинали від спраги

«Старий сноб»
потягався і скреготав зубами
від очікування чогось цікавенького

Він дивився у вікно
тихо і безнадійно

Хтось
зайшов до палати
Він навіть не оглянувся
Він звик до того
що кожного дня
приходить медсестра
і дає Йому ліки від фантазії

На подвір'ї
розгрібали гниле листя
чиясь біла рука
схопила за плече

і Йому чомусь здалося
що вона тягне Його
кудись вниз
Він пригадав
свій давній сон
оглянувся
і побачив
хто Його сьогоднішня медсестра
Одноманітність
як завжди сухо посміхнулась
Пішли
Його душа
слабко пручалася
а тіло
слухалось як дресироване
Пішли
Я тебе вилікую
Мана
Ах як важко було
усвідомлювати свою безпорадність
двоє завжди сильніші одного
тому Він
залишав це пацюче місто тим
на кого воно заслуговувало
Він зінав
що Одноманітність
все одно програє
але не Йому
колись
її союзниця Жорстокість
ще всадить її у спину ножа
хоча мітити можна було будь-куди
все ж
все одно
Однаково
Він сумно дивився
своїми сірими очима
у те сире

колись благословенне небо
яке не так давно
вмивало Його
цілющим
прозрінним дощем

У весь цей «жовтій»
меланхолічний маразм
розважловав Його повільно
але безупинно
все життя майнуло перед Ним
Він згадав
що у веселки
не вистачає кольору його очей

може Там
веселки восьмикольорові

Він дивився
у це далеке
перепоясане дротами небо
неначе навмисне
по дорозі в Рай
поставили сигналізацію

а раптом якась «чортяча душа»
захоче майнути до ангелів

І звідки такі думки
у божевільних

Хоча
світ побудований на парадоксах
тому у «найдурніших» людей
думки найрозумніші

Як Йому не хотілося врятувати це місто
Він розумів
що це неможливо

За спиною
стояла Одноманітність
і чекала
чого
Його

Небо сердилося

і супилося
чого Він думає
от Божевільний
Він стискає у долонях краплини
бо до наступного дощу
часу майже нічого
Йому набридло
все це «жовте животіння»
На забери їх назад
Він крикнув
в обличчя буйнохмарого
сіроокого неба
але люди
почули лише грім
Він щосили кинув краплини
у це колись благословенне небо
але люди
побачили лише блискавку
Одноманітність
вже тягнула Його за руку
але Йому
раптом здалося
що в Нього
виросли крила
щось гаряче
війнуло у лицо
здавалося температура сягалася
тисячі градусів
знову цей сон
якісь голоси
Мана
у людей крил
не буває
І від болю
небо впало на коліна
схилилося аж до самої землі
І плакало слізми
кольору його очей

А сльози
роздивались об асфальт глухо
і розливались в калюжах
восьмикольбовою веселкою

Боже (!) вільний
А тим часом
одноманітність
ковтала не прожовуючи
у своє ненаситне черево
випадкових свідків
сірих змерзлих ластівок
що вже ніколи
не полетять у вирій

Ранок звичайної людини
починався як завжди

ОДНОМАНІТНО

Вулицями міста

(minī-poema)

I

Я любила своє місто тільки за те
що воно було великим
Це давало можливість
безкінечно блукати сірими
звивистими вулицями
Будинки розгублено кліпали на мене
віконними шибками
і посміхалися щербатими
цегляними зубами
Мені здавалося
що вони хворі на тугу
але власники лікували їх
від каріесу
просто вони не здогадувались

що будинки живі
ніколи не помічали шрамів
від злощасних написів
нашкрябаних на щоках
або схиленими або закоханими
Я безкінечно співчуvala
цим скаліченим міським будинкам
і мені щоразу хотілося
взяти в руки пензля
і розмалювати це сіре невеселе місто
яке я любила тільки за те
що воно було великим
але щоб його розфарбувати
в мене не вистачало
мистецького шалу
а в усій околії
я знала тільки одного справжнього художника
який би вмів малювати
а не лише копіювати те
що вже було створене
Богом або людьми

II

Ти любив своє місто тільки за те
що воно було великим
і це давало можливість
безкінечно блукати сірими
звивистими вулицями
Ти був досить привабливим
молодим чоловіком
і не проінформовані туристи
завжди зверталися до тебе
коли шукали незнайому вулицю
і ти посміхаючись
то сірими то карими очима
(усі справжні художники

вміють змінювати колір очей)
відправляв мандрівників
у зовсім протилежний бік
щоб вони могли
добре роздивитись місто
в яке потрапили
Ти знав що добровільно
вони на екскурсію не підуть
(дуже вже ледачими стали ці туристи)
вони все одно сидітимуть у дешевих готелях
і магазинах з привабливими вивісками
«туристам знижка 15 %»
нервово пред'являючи закордонні паспорти
навіть не помітять спеціальних цін
що добряче перевищують справжні

III

Ніхто не любив це місто за те
що воно було великим
ніхто не використовував можливості
безкінечно блукати
сірими звивистими вулицями
ніхто навіть не знав
імені цього міста
ніхто й не помітив
що одного чудового дня
ми з тобою зустрілися
і довго-предовго блукали
яскраво розмальованими вулицями
Нашого Міста

Вписана в сонце

(поема)

Жінка вписана в сонце
щоранку дарує усмішки
міліонам земних мужів
Схожих один на одного
поглядом псевдовласника
сонячної душі
Ах ці земні найвні ще
боготворять язичницю
на золотій іконі
Жінка вписана в сонце
снилась минулої ночі
кожному з міліонів
Жінкаrudим волоссям
лоскоче дитячі личка
земних матерів
Схожих теплом на неї
оранжевим ластовинням
гарячим від сонцезорі
Жінка в небеснім золоті
легко немов без подиху
горизонтом іде
Жінка своєю ніжністю
у золотій колисці
гойдає сонцедітей
Жінка золотим серцем
зігриває холодні душі
звевірених у собі
Жінка сонячним зайчиком
непомітно зігріє
зимовий вечір тобі
Жінка одна у Всесвіті
обрана сонцежрицею
поклоняйтесь їй
Жінкаrudим промінчиком
розсіює чорні хмари
в кожній земній сім'ї

Жінка вписана в сонце
інколи заходить в гості
до Жінки-Землі
Вони одна одній плачуться
за те що у всій галактиці
залишилися самі
Бо всіх залишальників спалено
ще в попередньому пеклі
а нового немає
Й розбиті серця збираються
і жовто-гарячою плямою
небом летять сонцеzugrای
Жінка з теплим поглядом
не боїться ночей темних
пронизуюче-холодних
Вона ж уписана в сонце
і світло з'являється в небі
тільки з її згоди
І кожної темної ночі
жінка з небес дарує
всім джерело надії
Жінка в сонячнім диску
душевним теплом землю
кожного ранку гріє
Жінка вписана в сонце
колись зійде із неба
може навіть сьогодні
Але не на жарт вечоріє
сьогодні вже добігає краю
і кидається в безодню
Сьогодні закінчується на жаль
на цій псевдоправедній ноті
день обривається знову
І жінка у заході сонця
сумна і свята як мрія
веде зі мною розмову
Жінка розіп'ята в сонці
краплю води просила
у володаря свого

Хто за неї молився
тому ковток безсмертя
від небесного бога
Жінка вписана в сонце
щоранку дарує усмішки
тим в кого серце б'ється
Жінка вписана в сонце
сумна і свята в обличчя
новому дню сміється
Жінка вписана в сонце
кимось давно напевне що
тільки не знаю ким
Мабуть не всім являється
тільки у віршах праведних
і без банальних рим
Може в якісь там Африці
по затемненні сонячнім
жінка кольору ночі
І чорношкірому племені
десь на слоновому бивневі
пише слова пророчі
Може в якісь Антарктиці
вся у північнім сяєві
сниться ведмедям білим
Адже не тільки люди
можуть їй поклонятися
як би вони не хотіли
Жінка одна у Всесвіті
може якісь галактики
неземними антенами
До її світла тягнуться
тільки чи зігриваються
тільки в собі упевнені
Жінка вписана в сонце
вписана в наші душі
небом неспішно лине
Нарешті вона з'явилася
і над нашими головами
в образі України

Фіалкова процесія

(поема)

I

Весна
по-вінницьки невчасний
осінній туман
густий і липкий
вогким язиком облизує
заспаний і невмитий трамвай
який підставляє
свою балухату морду
і криво всміхається
людям на зупинці
Туман
присмоктується до вим'ятих плащів
і стареньких капелюхів
Знущається
Люди швиденько заскакують
в цю однорогу гусінь
сподіваючись вийти
метеликом на наступній зупинці

II

Туман
відразливо дивиться в спину
знайомому трамваю
і складає плани на день
В першу чергу
зіткнути лобами
двох інтелігентів
і посміятися
з їх ввічливої розмови
у стилі шансон
а якщо вони ще й
з радикальним ухилом

то це просто
недарма проведений ранок
Потім можна захукати
комусь окуляри
чи заслинити вікна
це буде весело
А тим часом
можна погуляти
і помилуватись цьогорічною
лисою безкольовою весною

III

Туман ліниво потягнувся
і наче ящірка
поповз від трамвайної колії
у напрямку маленької церковки
Вона ще дрімала
і в профіль нагадувала
стареньку богомільну бабуню
що прийшла з вечірні
і після благочестивої молитви
тихо спала
О так є над ким покепкувати
Туман підбадьорився
по черзі чотирма лапами
загріб холодну землю
і щосили поплівся
аж раптом
наступив на щось
таке маленьке й наче аж тепле
воно заворушилося під лапою
наче хотіло вкусити
вщипнути
вколоти
тільки не могло

IV

Маленька біла фіалка
ображено подивилася
на цього мордатого дядька
що її скривдив
а той в свою чергу
здивовано розглядав
це маленьке тендітне створіння
ці велики очі
на тонесенській стеблинці
такі глибокі
що через них
можна побачити минуле
але чомусь не видно майбутнього

V

А он ще одна
а далі ще одна
наче поминальна процесія
колишнього кладовища
(яке колись переїхали бульдозером
і втоптали в серце землі
чиюсь пам'ять
яку не воскресити)
фіалкові світляки
що переплітаються в корінні
тягнуться до березового хреста
січових стрільців
Що хочуть сказати
ці тендітні створіння
чию кров
чию провину
вони вибілюють
чия душа дивиться
великими сумними очима
і навіть зупиняє туман
своїм маленьким німбом

знятим з голови України
чи не України

VI

Трамваї гарцюють на коліях
перекривляючи воїнів на конях
і тицяють в небо
перетягнуте електричними дротами
своїм покаліченим рогом
Туман стає на коліна
і просить прощання
у жовто-блакитного сонця
за свої вранішні гріхи
і тихо розчиняється в повітрі
тендітні білі фіалки
сумно посміхаються
справжній весні
і жмуряТЬ свої великі очі
в яких прочитає правду
лише той
хто вийде метеликом
на наступній зупинці

Зміст

<i>Михайло Стрельбицький. Приборкувачка тигрів реальності</i>	3
«І стікала кров Ісуса...»	6
1	7
«Поранена істина мого я...»	8
«Дощові хмарі...»	8
«Заглядає місяць...»	9
«Вечір...»	10
«Біля річки...»	10
«Коли наступає вечір...»	11
«У сліпої жінки народилася дитина...»	12
Полювання на лисиць	13
«Це вже не війна...»	13
«у цьому місті...»	14
«Гріхи таємні чорні й білі...»	15
«Ти тікав в ілюзорні надії позбутися карми...»	16
«підземелля переповнені тінями...»	16
«Кожна грішна душа...»	17
«Коли над тобою...»	17
«Закуті в ланцюги ...»	18
«Художник водить пензликом ...»	19
«Шкода, в цьому світі нічого тепер не цінують...»	20
«життя...»	20
«Схилили голови хрести...»	21
Ангельський сніг	21
«Тікай кудись у світ астральних тіл...»	23
«Як жаль: цей світ — не для пророків...»	23
Роздуми головного лікаря будинку для божевільних	
про переваги і недоліки безглазду	24
«В цю галерею...»	24
«Сіре каміння...»	25
«Голоси із потойбіччя...»	26
«Знов ночами тиняються наші приховані риси...»	26
«Дихає церква перегаром свічок...»	27
«Ніч розтинає свідомість...»	27
«Несамовита жага...»	28
«На кожне плече по крилу...»	29
«Три крапки відліку...»	30

Дзеркало, яке сміється	30
25 «д»	31
25 «х»	31
«Розрослося нервами коріння...»	32
«Здається я догралась сірниками...»	32
«Думки на теми світотворення...»	33
«Я так люблю дивитись на вогонь...»	34
«Я б хотіла залишатися дитиною...»	35
«Я бачила своє життя ...»	35
«Я хотіла б стати...»	36
«Білий кіт ...»	36
«Художник малював дощ...»	36
«Важко змагатися поглядами...»	37
«Нещасні голодні неприбрані будинки...»	37
«Який хмільний невиброджений вечір...»	38
«Стомлений ранок...»	39
Пори року	40
«Осінь старечим поглядом...»	40
«Сніги...»	41
Гроза	41
Після грози	42
ІМПЕРІЯ СОНЦЯ	42
«Пройшла крізь душу чорна тінь...»	44
«Місто хворіло грипом...»	44
«Позіхає вечір хворобливо...»	45
«Ця темінь гірка, мов немелена кава...»	45
Осіння меланхолія	46
«А ця зима, як губи смерті — синя...»	47
«Калюжі по асфальту розповзлися...»	47
«Зненацька ...»	48
«А в цієї білої кішки...»	48
«У погляді загусне оксамит...»	49
Переливання крові	50
«Кілька візерунків...»	50
«Я забуду твій голос...»	51
«Я гортаю цей день...»	52
«Я забираю свій останній дощ...»	52
«Безумство, але не самотність...»	53
«Жадібно ковтаєш гірке повітря...»	53

«Гарячим воском...»	54
«Великі очі повні зорями...»	54
«Якось ...»	54
«У тебе були блудні очі...»	55
«Ти ночами ...»	56
«Кохання свіча...»	56
«Ми втекли цієїночі здому...»	57
«Закоханий вбезкінечність...»	58
«Ти кусаєш ...»	58
«Бути тендітною вазою...»	59
«Відкладаю негайні справи...»	60
«Танцюй танцюй...»	60
«Баньката небо нахилилось...»	61
Попередження	62
«Люблю літати звітром...»	62
«Люблю пухнатий спокій...»	63
«Люблю ...»	64
«Люблю чорноземи...»	64
«Люблю класику зашторених вікон...»	65
«Люблю осінніх псів бездомних...»	66
«Люблю ...»	66
«Люблю загадки на які знаю відповіді...»	67
«Люблю великий очі...»	67
«Люблю вдосвітнютишу...»	68
«Йду порожнім осіннім містом...»	69
Я—протиотрута твоя	70
«Поезія ...»	71
2	73
Мій ангел	74
Боже (!) вільний	79
Вулицями міста	95
Вписана в сонце	98
Фіалкова процесія	101

Літературно-художнє видання

**Барбак Оксана Петрівна
Я – ПРОТИОТРУТА ТВОЯ**

Світлина на обкладинці *Сергія Маркова*

Видавництво ВНТУ «УНІВЕРСУМ-Вінниця»
Свідоцтво Держкомінформу України
серія ДК № 746 від 25.12.2001
21021, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
ВНТУ, ГНК, к.114
Тел.: (0432) 59-85-32

Підписано до друку 28.03.2006.
Формат 29,7 x 42 1/4. Папір офсетний
Друк різографічний. Ум. друк. арк. 6,21.
Наклад 100 прим. Зам. № 2006-060.

Віддруковано в комп'ютерному інформаційно-видавничому центрі
Вінницького національного технічного університету
Свідоцтво Держкомінформу України
серія ДК № 746 від 25.12.2001 р.
21021, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
ВНТУ, ГНК, к.114
Тел.: (0432) 59-81-59

Оксана Петрівна Барбак, народилася 29 вересня 1984 року у місті Вінниці в сім'ї справжніх українців. Студентка 5-го курсу Вінницького національного технічного університету.

З золотою медаллю закінчила вінницьку СЗОШ № 31, відвідувала літературно-мистецьку студію «Мережка» при міському Палаці дітей та юнацтва, нині — активістка творчої асоціації ВНТУ «Студентська музаз». Дипломант Міжнародного щорічного конкурсу кращих творів молодих українських літераторів «Гранослов 2000», лауреат Всеукраїнського конкурсу «Любить Україну», переможець обласних та міських літературних конкурсів. Друкувалася у альманахах «Вінницький альбом», «Гранослов 2000-2001», «Любить Україну», журналі «Вінницький край» та у періодичній пресі. Активна учасниця суспільно-громадського життя як рідного міста, так і України. Перебуває у постійному пошуку шляхів самовдосконалення.